

**FEDERATIA NATIONALA FEROTIARA
MISCARE COMERCIAL VAGOANE**

Bucuresti, Romania
Piata Garii de Nord, nr.1-3, sect.1
Tel./Fax +40 (21) 317.03.47
Tel. CFR 91/142237,143238
email:comunicare@fnfmcv.ro
www.fnfmcv.ro

Ministerul Transporturilor și Infrastructurii

Domnului Ministru Cătălin Drulă

Stimate Domnule Ministru,

Se împlinesc în această lună peste 30 de ani de la momentul în care calea ferată și întreg ecosistemul social și economic care gravita în jurul acesteia a intrat în așa-zisa zodie a economiei libere, de piață.

Situația în care se afla industria feroviară românească în ianuarie 1990 era incomparabil mai bună decât ceea ce, obiectiv, putem cu toții constata în acest an. Atât noi, lucrătorii ceferiști, cât și cei care se află în fruntea companiilor feroviare, dar mai ales clienții noștri, călătorii și mediul de afaceri.

Degradarea constantă a acestui sector economic, declarat strategic și susținut ca atare în toate celelalte țări civilizate ale lumii, are drept cauză zeci, poate sute de decizii greșite, intenționate sau nu, cel puțin sute de neasumări politice pe termen lung și o neverosimilă mediocritate întâlnită la unii dintre cei numiți să gestioneze întreaga problemă de la calea ferată, să găsească soluții, finanțare și să implementeze proiecte multianuale de investiții.

Cei mai mulți dintre ceferiștii care se mândreau încă cu uniforma lor în anii imediat următori instalării bruște a democrației în România sunt astăzi pensionați sau ne-au părăsit deja așteptând cu speranță să vadă că și aici, la noi acasă, trenurile pot fi mândria unei economii corecte, așezate durabil pe câteva principii esențiale și nenegociabile în ceea ce privește importanța transportului feroviar.

Din păcate, nici astăzi nu există nici un fel de orizont de redresare a paradigmei naționale feroviare, iar situația aproape absurdă sabotează prin evidențe economia națională, lăsând-o pradă neputinței guvernanților de a face față realității.

Iar realitatea, domnule ministru, este una tranșantă și neprietenosă. S-au perindat în fruntea Ministerului Transporturilor, din 1990 și până astăzi, mai multi miniștri decât la orice alt minister al Guvernului României și toți, fără niciun fel de excepție, nu au reușit să stopeze măcar degradarea continuă a acestui sector strategic al economiei naționale.

Din păcate, așa-zisele reforme promovate public de-a lungul timpului s-au limitat la disponibilizări în masă, iar administrarea sărăciei și a datoriilor istorice au fost principalele preocupări ale celor care, în mod firesc, acceptând funcția de ministru al transporturilor, trebuiau să fie posesorii unei viziuni de relansare și să fie capabili să administreze reforme reale, investiții, reparații și racordarea căii noastre ferate la circuitul feroviar european.

Peste doar câțiva ani, dacă se va continua în același ritm, este foarte probabil ca în România trenurile să nu mai circule, iar principala cauză, absolut paradoxală, va fi lipsa personalului. Nimic nu poate fi mai dureros decât să constați că generațiile care vin vor refuza să lucreze în condițiile în care au lucrat și lucrează părinții lor, pe salarii mici și fără nici o garanție decentă în ceea ce privește siguranța locului de muncă.

Orice fel de implicare din partea noastră, a sindicaliștilor ceferiști, a fost dintotdeauna privită cu un anumit tip de circumspecție, nu a fost percepută corect și, așa cum puteți bănuși, de cele mai multe ori ignorată.

Nu a interesat pe nimeni ce credem noi despre soluțiile care se impun pentru a opri acest dezastru, așa cum, ani de zile la rând, am fost considerați, noi, lucrătorii feroviari, drept o clasă profesională extrem de tolerantă care poate fi ignorată pe toate simulările bugetare sau sociale.

Ne-am luptat ani de zile pentru un Statut care ni se cuvenea de drept și am constatat cât de rupti de realitate sunt tocmai cei care ar fi trebuit să fie extrem de bine informați și angajați în abordările normale ale decidenților, plătiți și din taxele și impozitele noastre.

Am pledat și pledăm și astăzi pentru reunirea tuturor societăților de stat de la calea ferată într-un singur holding, puternic susținut de stat, după modelul DB AG.

Am solicitat și solicităm și astăzi ca importanța pe care Ministerul Transporturilor a acordat-o dintotdeauna infrastructurii rutiere să fie oferită și căii ferate.

Dar, cel mai important, stimate domnule ministru, am solicitat în fiecare an asumarea unui plan multianual de investiții. Am lucrat, alături de inginerii noștri și colective largi de experți în calea ferată, zeci de studii comparative, analize de impact, am derulat chiar și companii de relații publice și ne-am asumat în parametri pozitivi și constructivi rolul de parteneri ai Guvernului României, toate, fără excepție, cu speranța că acest plan multianual de investiții va fi asumat.

Am primit la schimb, în toți acești ani, rectificări bugetare negative pentru calea ferată, am fost duși cu vorba, obstrucționați în cazul acțiunilor legale în ceea ce privește acțiunile noastre de protest, câteodată chiar amenințați.

Și, în tot acest răstimp în care disputele politice au confiscat spațiul public prin intriga lor specifică și prin spectaculoasa lor comunicare mediatică, calea ferată s-a distrus, iar acest dezastru, despre care nu știm cum să-l mai comunicăm tuturor celor care au condus sau conduc astăzi România, se apropie de momentul lui culminant.

Stimate Domnule Ministru,

Vă rugăm respectuos să ne spuneți nouă, ceferiștilor, ce trebuie să mai facem ca ceea ce ar fi trebuit să se întâmple de mai bine de 30 de ani, să poată fi demarat în mandatul dumneavoastră. Despre un plan serios și multianual de investiții la calea ferată este vorba.

Vă rugăm să nu vă plasați, asemenea predecesorilor dumneavoastră, în matricea periculoasă a sărăciei bugetare și a fatalismului politic și economic. Calea ferată are nevoie de un ministru puternic, decis și foarte ambițios. De un astfel de om este nevoie, de un caracter puternic care să pună interesul național mai presus de cariera sa politică, de marile sau de micile intrigi de culise care au paralizat în ultimii ani fiecare ministru al României care, din păcate, rămâne și astăzi, prin abordările pe care le are din punct de vedere economic și social, cu referire clară la calea ferată, la periferia Europei.

Vă trimitem această scrisoare cu speranța că nu veți decide să abordați dezastrul de la calea ferată într-o manieră periculoasă și definitiv paleativă.

Sunteți parte a unei generații politice care are datoria să asume ceea ce alții nu au reușit sau nu au dorit să asume. Cel puțin, așa am înțeles noi toți, ceferiștii.

Iată de ce, vă rugăm să deschideți cu fermitate și încredere un dialog sincer, asumat și constant cu noi, lucrătorii feroviari, și să parcurgem împreună, foarte repede, pașii până la asumarea colectivă a unei decizii corecte care poate salva calea ferată.

Suntem pregătiți să lucrăm împreună cu dumneavoastră pentru a găsi soluții și pentru a identifica modelul optim de stopare a dezastrului de la calea ferată.

Cu stimă,
Grigore Mare
Federația Națională Mișcare Comercial Vagoane

